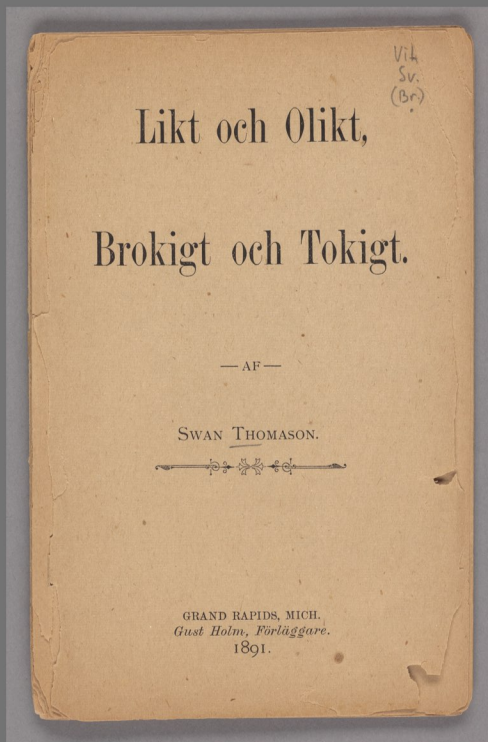

Thomason, Swan

Likt och olikt, brokigt och tokigt /

Tryck // / 81 A Br

Tillkomstår 1891 ;
Digitaliserad år 2019

Vih
Sv.
(Br)

Likt och Olikt,
Brokigt och Tokigt.

— AF —

SWAN THOMASON.

GRAND RAPIDS, MICH.
Gust Holm, Förläggare.
1891.

Kungl. biblioteket

0 0000 000006532

Tryckt å C. A. Wikströms Boktryckeri,
Grand Rapids, Mich.
1891.

HILDUR.

Jag såg liten Hildur, en Maj morgon klar,
Jag tror det var sistlidn vår.
Som ljufvaste lilja, så fager hon var,
Hon var på sitt femtonde år.
Och dragen de voro, så blida och ömma,
Och aldrig nu mera, jag Hildur kan glömma.
Nej! hvart uti verlden jag kommer och går,
Till Hildur, till Hildur, min längtan dock står.

Långt ner uti söder, i Juarez dal,
Der sommarn ej flyger sin kos.
Jag såg Isabella på Capreras bal,
Hon kallades Mexicos ros.
Om hon var så skön, kan jag icke bedöma,
Ty aldrig nu mera jag Hildur kan glömma.
Nej! hvart uti verlden jag kommer och går,
Till Hildur, till Hildur, min längtan dock står.

Långt uppe i nordn, på Wyomings slätt,
En indian tärna jag fann.
Ung Assei var såsom vårvinden lätt,
Och glöd uti ögonen brann.
Om perlan i Wigwam, jag vill dock ej drömma,
Ty aldrig nu mera jag Hildur kan glömma.
Nej! hvart uti verlden jag kommer och går,
Till Hildur, till Hildur, min längtan dock står.

Lodeima, jag såg uti grönskande skog,
 Ty der hennes fader han bor.
 I oskuldsfull glädje mot allting hon log,
 Vi voro som syster och bror.
 Den tiden jag ständigt i minnet skall gömma,
 Men Hildur, jag kan likväl aldrig förglömma.
 Nej! hvart uti verlden jag kommer och går,
 Till Hildur, till Hildur, min längtan dock står.

Och sångerskan Patti, jag äfven har sett,
 Jag hört hennes ljufliga röst.
 All verlden åt henne sin hyllning har gett,
 Dess toner, ömt smekte mitt bröst.
 Om och hennes toner, lik englarnes strömma,
 Så kan jag dock aldrig ung Hildur förglömma.
 Nej! hvart uti verlden jag kommer och går,
 Till Hildur, till Hildur, min längtan dock står.

Hvad skönt som jag sett, och hvad ljufligt jag hört,
 I norr och i söder, i öster och vest,
 Mig ej har bedåradt, min ro ej förstört,
 Ej något i hjertat sig fäst.
 Förutan ung Hildur, den väna och ömma,
 Och aldrig nu mera jag Hildur kan glömma.
 Nej! hvart uti verlden jag kommer och går,
 Till Hildur, till Hildur, min längtan dock står.

ILIANA.

En sägen.

Genom Blekinges ljufliga dalar,
 Möre ruser i ystert tåg.
 Förbi strändernas björkar och alar,
 Ner mot Östersjöns klara våg.
 Sin väg han brutit under kamp och strid,
 Nu uti djupet han finner ro och frid.

Men der forsande böljorna sjuda,
 Höres stundom vid midnattstid,
 Silverklar ton, ifrån vägen bjuda,
 Underbart ljuflig, mild och blid.
 Sjelfvaste näktergalen tystnar då,
 När strömkarlen börjar gulddharpan slå.

När första tonen i natten klingar,
 Elfvor komma att hålla bal.
 Vildt går dansen i yrande ringar,
 I den grönskande blomsterdal.
 Men när morgonrodnan i öster gryr,
 Elfvaskaran åter till högen flyr.

Iljana fagraste bland tärnor,
 Gick att möta en unger sven.
 Gömda voro alla nattens stjernor,
 Mörk var stigen, mörk himmelen.
 I mörkret villad, hör hon harpans ljud,
 Af tonen tjusad, blef hon strömkarlens brud.

När ljufva tonen till henne nådde,
 Kan hon icke stå deremot.
 Yrande dansen hon genast trädde,
 Öfver ängen med liten fot.
 Tills hon störtade i böljan så sval,
 För att gästa ner uti strömkarlens sal.

Glad han sig skyndar, till hennes möte,
 Han har vunnit en kristen brud.
 Han tog den väna uti sitt sköte,
 Klädde henne i perleskrud.
 Nu hon herskar uti guldbonad sal,
 Men friden flydde, i hjertat är nu kval.

När nattens skyar de hänga tunga,
 Öfver den vildt larmande ström.
 Ser man den väna på böljan gunga,
 Fast otydligt som i en dröm.
 Djerfver någon då nämna hennes namn,
 Dyker hon strax ned uti böljornas famn.

Ofta händer det uti sommartider,
 Att hon kommer vid midnattsstund.
 Klädd i silkesflor, och sakta skrider,
 Gråtande, genom blomsterlund.
 De klara perlor, uti blommans sköte,
 Äro tårar af saknad, som hon då göt.

JAG MIST MIN HJERTANS
 KÄR.

För smärtan fins ej några ord,
 När bottenlös den är.
 För mig fins ingen frid på jord,
 Jag mist min hjertans kär.

Hvad hjälper trogen vänskap här,
 Som hjertat brustit är.
 Den är för mig blott till besvär,
 Jag mist min hjertans kär.

Det fins ej hem, i denna verld,
 Hur rikt, hur skönt det är.
 Hvar ro och frid, är mig beskärd,
 Jag mist min hjertans kär.

Jag har ett hem, det vet jag nog.
 Det tyst och öde är.

Se'n döden henne från mig tog,
Som var min hjertans kär.

Nu hvar jag kommer, hvart jag går,
Båd fjerran eller när.
Jag alltid öfvergifven står,
Jag mist min hjertans kär.

Ej någon frågar efter mig,
Ej omsorg för mig bär.
Jag ensam vandra får min stig,
Jag mist min hjertans kär.

Är dagen tung, är natten lång,
Då tänker jag så här.
Ett hem, jag finna skall en gång,
Upp hos min hjertans kär.

Der fins ej nöd, och ej besvär,
Ej sorger finnas der.
Nej, allt blott frid och sällhet är,
Upp hos min hjertans kär.

En tanke jag därför och när,
(Kanske den syndig är.)
Att snart få dö, och lemna här,
Och se min hjertans kär.

G U N H I L D .

En dicketykel.

1. *Ungdom.*

friska ungdom, o glada tid,
Så ljuf och blid,
Men ack så kort.

Som sorlande bäck, som yster vind,
Så snabb som hind,
Du ilar bort.

Så härlig du är, som ros i knopp,
Så full af hopp,
Så kärleksvarm.
Och lifvet andas i fulla drag,
Och friska slag,
Det slår i barm.

Och kärlek bygger i hjertat bo,
Och hopp och tro,
Samt ljus och frid.
Och ej man vet utaf mödors tal,
Ej sorg och kval,
I ungdomstid.

Blott lek och ras, blott löje och skämt,
Omväxla jemt,
Och man är säll.
Och arbetet under munter sång,
Går lätt sin gång,
Till senan kväll.

Och då ännu uti ungdomen,
Så mången vän,
Och bror man har.
Och vänskapen han är då så ren,
Som ädelsten,
Så fast och klar.

Och blommorna, som på ängen stå,
Af dem man då,
Kan rusad bli.

När lärkan kom öfver långa haf,
Man tjustes af,
Dess melodi.

Men snart bortilar vår ungdomstid,
Och hjertats frid,
Den far sin kos.
Och sorg och oro och hjertekval,
Förutan tal,
Nertynga oss.

Och kärlek och vänskap tager slut,
Den tiner ut,
Så fort, så fort.
Med misstro möter man fordes vän,
Och kärleken,
Den fryser bort.

Ej fogeln mer med sin sång oss rör,
Han oss nu stör,
Med missljud blott.
Och blommans fågring och fina doft,
Nu kännes groft,
Det blir vår lott.

O friska ungdom, o glada tid,
Så ljuf och blid,
Så säll du var.
Ja ack! om vi dig kunde ändå,
Uti bojor slå,
Och hålla kvar.

2. *Mötet.*

Af jagten trött jag lade mig,
 Vid klara källans brädd.
 Deröfver björken luter sig,
 I riklig löfskrud klädd.
 Dess hvita stam den är så rak,
 Och skugga ger det gröna tak.

Jag helt förnöjd, på mossan låg,
 Och njöt af mödans lön;
 Då framför mig, med ens jag såg,
 En fé, en huldra skön.
 Hvar kom hon från? jag det ej såg,
 Steg hon väl upp ur källans våg?

En kruka höll hon i sin hand,
 Att taga vatten med.
 Hon stod der tyst vid källans rand,
 Såg i dess spegel ned.
 Hon såg sin bild och log dervid,
 Full af behag; en smärt sylfid.

Såg gula lockar fritt för vind,
 Kring skuldran ringla sig,
 Och friska rosor uppå kind,
 Som blomman ljufvelig;
 En mun som huldt och kärligt log,
 Ett smultron lik i grönan skog.

Af hennes anblick tjusad, var
 Jag i hänryckning sänkt.
 Så vän, så skön jag aldrig har,
 Mig någon flicka tänkt.
 Mitt bröst blef rördt af ömma kval,
 En hemlig suck, sig derur stal.

Då såg hon upp, gaf mig en blick,
Med undran hon mig såg.
Hon blef ej rädd, Ty värdigt skick,
I hennes väsen låg.
Hon neg mot mig, full af behag,
Med älsklighet i hvarje drag.

Och sen så ljuft mot mig hon log.
Då af min domning löst.
Jag hastigt sprang och henne tog,
Och tryckte till mitt bröst:
Säg vill du bli min brud mitt vif,
Och blifva glädjen i mitt lif?

Jag kan ej lefva utan dig,
Det blefvo visst min död.
Det käns i bröstet inom mig,
En eld, en kärleksglöd;
Som rasar lik som, vågors svall,
Och hjertat den förtära skall.

Då slog hon mildt upp ögonen,
Så ljufva, himmelsblå.
Jag deri läste kärleken,
Så ljuf, men bly ändå.
Jag deri läste hennes svar,
Som utaf hjertat gånget var.

Vi satte oss vid källans rand,
Att talas vid en stund.
Vi sutto der med hand i hand,
Så mången ljuf sekund.
Så knöto vi ett ömt förbund,
Vid källan uti grönan lund.

3. *Min ros i lund.*

En ros jag har i grönan lund,
 En ros så doftande och skön;
 Och uppå hela jordens rund,
 En ros ej fins så skön som min.
 Och hvar minut, ja hvar sekund,
 Jag längtar till min ros i lund.

Hon är uti sin blomming skön,
 Som österns sky, när sol uppgår;
 Och öfver bokelunden grön,
 Guldskimmer på dess kronor sår.
 Då uti rosig morgonstund,
 Jag längtar till min ros i lund.

En doft så fin, en färg så skär,
 Ej fins hos någon annan ros;
 Och därför håller jag den kär,
 Ej hennes fågring går sin kos.
 Nej! der fins ej på jordens rund,
 En ros så skön som min i lund.

Min ros ej någon plocka kan,
 Om de till henne få behag.
 Af hennes fågring ingen ann;
 Får njuta ens ett andedrag.
 Ty lätt och kvick som fisk i sund,
 Jag ilar till min ros i lund.

Och hvarje vinter, hvarje vår,
 Ja sommarn om ock kulen höst,
 Hon lika frisk i blomming står,
 Och tjuser ljuft mitt bröst.
 Ja ack! hur mången ljuflig stund,
 Jag tjusats af min ros i lund.

Den rosen uti lunden grön,
 Som tjusar mig med sitt behag.
 Det är min vän, min Gunhild skön,
 Min egen älskning; Och hvar dag,
 Hvar kväll, hvar enda ledig stund,
 Jag ilar till min ros i lund.

4. *Frid, Kärlek.*

När solen gäster,
 I fjerran vester,
 Och himlens stjernor tändas upp igen;
 Då glad jag ilar till kärleksfester,
 I bokelunden, hos älskad vän.

Vi glada sitter,
 Vid månens glitter,
 Och smeka, gnabbas också ibland;
 Och högt mitt hjerta af glädje spritter,
 Vid hvarje tryckning af hennes hand.

När mig hon skickar,
 De ljufsta blickar,
 Ur sina strålande ögon blå;
 Den högsta sällhet jag deraf dricker,
 Och mera glädje jag ej kan få.

Se'n när jag tager,
 Och armen drager,
 Omkring min Gunhilds så smärta lif,
 Jag önskar, att jag båd nätter; dager,
 Så fingo sitta med älskadt vif.

Fort stunden sväfver,
 Och barmen häfver,

Sig högt, när hjertan slå mot hvaran.
 En salig känsla mig genombäfver,
 En känsla som ej omtalas kan.

Så kärlek grönsker,
 I allt ett mönster,
 För all den kärlek, som varit, är.
 Hur högt jag älsker, jag likväl önsker,
 Att kunna älska, ja dubbelt mer.

5. *Mitt hem.*

Uti en ljuflig lund,
 Af raka smärta ekar,
 Der jag så mången stund,
 Har lekt min barndoms lekar;
 Der skall jag bygga mig,
 En stuga nätt och fin,
 Och kärlek innerlig,
 Skall deri flytta in.

Och se'n en trädgård skall,
 Jag framför stugan göra,
 Och deromkring en vall,
 Af kullersten uppföra;
 Så hög att ingen man,
 Kan öfver vallen nå,
 Ja, så att ingen kan,
 Min trädgård skåda få.

Jag och planterar se'n,
 Så många blommor sköna;
 Från blommande syrén,
 Till jungfrun i det gröna.
 Ifrån de liljor små,
 Som dofta ljufvelig,

Till kärleksögon blå,
Och huld förgät ej mig.

Se'n hemtar jag min vän,
Att i min stuga råda.
Och när af kärleken,
Vi är förenta båda.
Blir stugan oss ej trång,
Hur liten den än är.
Och munterhet och sång,
Skall ständigt höras der.

Men om vi någon gång,
Vill ut af stugan träda.
Att höra foglars sång,
Och oss åt blomstren gläda.
Vi störas ej af kval,
På blomstermattan lén.
Uti en skugga sval,
Af blommande syrén.

Och så skall hvarje dag,
I kärleksras förflyta.
Och ej med någon jag,
Ens en minut vill byta.
Ty Gunhild älskar mig,
Och delar glad mitt bo.
Och deri bosatt sig,
Båd kärlek hopp och frid.

6. *Serenad.*

Hulda Gunhild,
Somna stilla.
Ögon täcka,
Slut så öm.

Ingen vrångbild,
 Får dig villa,
 Eller gäcka,
 I din dröm.

Feer vakta,
 Vid ditt läger.
 Toner ömma,
 Söfva dig.

Slumra sakta,
 Kärlek säger;
 Du skall dröma,
 Blott om mig.
 Ja, blott om mig.

7. *Tyst.*

Flyt stilla, flyt stilla, du sorlande bäck,
 Stör icke min Gunhild som hvilar,
 I svalkande skuggan; tyst henne ej väck,
 Och tystnen i susande pilar.
 Som darren för vinden, som lekande far,
 Igenom er kröna, och guldblommor tar,
 Och rundt kring min Gunhild dem kasta.

Var stilla, var stilla, du lekande vind,
 Som ringer med blommornas klockor.
 Var stilla, var stilla, smek ej Gunhilds kind,
 Lek ej med de upplösta lockar,
 Som falla kring halsen som guldkimrad våg,
 Lik böljor som stannat i brusande tåg,
 Vid strand utaf hvitaste marmor.

Var stilla, du gök, uti grönskande lund,
 Var stilla du kuttrande dufva,

Varen tysta, och stören ej älsklingens blund,
 Och ej hennes drömmar så ljufva;
 Och blommande rosor, och liljor också,
 Som doftande, rundt kring min Gunhild stå,
 I henne med vällukt berusen.

Var stilla, var stilla, du lärka i höjd,
 Din sång ju så brusande ström;
 Väck icke min älskning, stör ej hennes fröjd,
 Kan hända om mig hon nu får en dröm.
 Kan hända min bild står för hennes själ;
 Ett leende nu öfver läppen sig stjal,
 Och snöhvita barmen den häfves.

Ack slumra, min Gunhild, sof sött uti lund,
 Du huldaste engel på jorden.
 Ja, njut utaf hvilans ännu en stund;
 Men när du uppvaknad är vorden,
 Då drager jag dig till min klappande barm,
 Och trycker en kyss så glödande varm,
 På läppens koraller de röda.

8. *Oro.*

Kvällen sakta sin florsduk breder,
 Öfver berg, öfver sjö och dal,
 Och tusen stjernor de tindra neder,
 Från den oändliga rymdens sal,
 Och månen sprider sitt silversken;
 Nu fogeln tystnat uppå sin gren.

Men boken strör sina friska ånger,
 Fiolen bländer sin doft dermed,
 I gröna dalar der foglars sånger,
 Upphört att klinga, och allt är fred.

O salig tjusning, o, helga frid,
Allt andas kärlek i sommartid!

Ej något ljud uti stilla natten,
Naturen hvilar så tyst, så tyst;
Och svanen flyter på insjöns vatten,
Ännu i sömnen af Zefyr kysst.
Ty sakta vaggad han somnat, smekt
Ännu i sömnen af Zefyrs fläkt.

Jag sitter ensam i bokelunden,
Hvar finnes hon, hvar är min vän?
Jag väntat ända till midnattstunden,
Hur länge skall jag väl vänta än?
Och hvarför kommer ej vännen kär,
Har hon förglömt att jag bidar här?

Uti mitt hjerta sig oron tränger,
Kärleken hviskar dock hopp deri;
Ack! skall jag våga att hoppas länger,
Skall väl min kärlek blott gäckad bli?
Kan än jag hoppas på vännen kär,
Och skall min sällhet försvinna här?

Ack ja! förbi är re'n midnattsstunden,
Det hjälper icke att hoppas mer;
Tyst, hör, näktergalen uti lunden,
Hör, hör, han sjunger ju ensam der;
Kanske att vännen han också mist,
Han sjunger ensam uppå sin kvist.

O, arma hjerta, du är förskjuten,
O, kvalda sinne, hvar får du ro?
Från Gunhilds kärlek utesluten,
Ty hon har svikit sin ed och tro.

Jag kan nu aldrig mer finna ro,
Se'n hon har sviket sin ed och tro.

9. Minne.

Jag minnes än den glada tid,
Mång sommar-afton blid;
Jag mins hvarenda ljuflig stund,
Då jag i grönan lund,
Tätt vid min Gunhilds sida satt,
Och hörde hennes sång och skratt,
Den hela långa natt.

Ja ack, den ljufliga lunden där,
Han är mig ännu kär,
Och tufvan grön med blommor mång,
Och bäckens ystra språng;
De tala om förfluten tid,
Om kärlek och om hjertats frid,
Om sällhet innerlig.

Jag minnes än hur näktergal'n,
Der ner i gröna dal'n,
Och hur jag tjustes af hans sång,
All sommar-natten lång.
Då månen strålade så klar,
Och Gunhild full af kärlek var,
O ljuftva sällhetsdar!

Jag mins hur jag i Gunhilds famn,
Ömt hviskade dess namn,
Och hur jag sluten till dess arm,
Så glödande och varm:
Af hennes klara ögon fick,
Så mången ljuf och eldig blick,
Som ned i hjertat gick.

Jag minnas hela sommarn om,
 Hvar kväll till mig hon kom.
 Jag mins hur fort hvar stund försvann,
 Hur ljufva kyssen brann;
 Då hon mig den till afsked bjöd,
 Och lilla munnen rosenröd,
 Han brann som purpurglöd.

Men ack! den tid försvunnen är,
 Då vännen höll mig kär.
 Hon svek sin ed, hon svek sin tro,
 Och stal min själaro.
 Men ifrån dessa sälla dar,
 En tröst jag likväl ännu har;
 Jag eger minnet kvar.

MIN FÖRSTA FLAMMA.

Min första flamma, hon hette Klara,
 En smålandsjänta med eldrödt hår.
 Hon var visst tjugo, och jag var bara,
 En liten poj kvalp på femton år;
 Dock kärlek hon i min själ upptände,
 Så att mitt hjerta, för henne brände,
 Som blår.

Hon mig förtjuste med blickar ljufva,
 Och hennes hy, var så skär som snön.
 För mig hon syntes liksom en dufva,
 Så ljuf, ock såsom en engel skön;
 Sju år jag velat för henne tjena'
 Om jag som Jakob, had fått den väna,
 Till lön.

Och jag skref verser till hennes ära,
 Och kallade henne, min väna mö;
 Jag skulle henne på armen bära,
 Och tusen gånger för henne dö.
 Allt detta vackra jag skref med krita,
 Så stallens väggar de blefvo hvita,
 Som snö.

Och hennes lockar, dem fann jag gula,
 När med korfstickor hon fäst dem upp;
 Och lilla munnen, fast sned en smula,
 Besjög jag såsom en rosenknopp;
 Jemt dessa versar till gråt mig rörde,
 Men likväl de till mitt hjerta förde,
 Godt hopp.

Ibland, så mente jag att begära,
 Hon skulle blifva mitt vif mitt allt.
 Men då jag nalkades till den kära,
 Fann jag att modet det var för skralt;
 Jag likasom i en skärseld brändes,
 Och hjertat det uti bröstet kändes,
 Som palt.

För att få mod, så tog jag och köpte,
 Ett kvarter bränvin, jag det utsöp.
 Så hjernån kring i mitt hufvud löpte,
 När jag kom ut jag i diket stöp;
 Och så i olyckan, Klara kommer,
 Och jag; jag låg der liksom en hummer,
 Och kröp.

Och slut på visan kan ni väl tänka,
 Hon gifte sig med en soldat, "From,"
 Och jag beslöt att i sjön mig dränka,

Men ner vid stranden jag vände om;
 Ty det var regnigt och vått den dagen,
 En sort sjösjuka jag och i magen,
 Bekom.

Nej, heldre då, än att brorskål dricka,
 Med fiskar, och få delerium,
 Så sökte jag mig en annan flicka,
 En liten, fem fot och nio tum;
 Och ej jag brydde mig mer om Klara,
 Jag ej begrep hur jag kunnat vara,
 Så dum.

KÄRLEK I RÄFSAX.

Nu är att säga huru,
 Det hände sig en kväll;
 Det var en lustig ture,
 Jag tror han hette Käll.
 Till grannens piga Sara,
 Hans hjerta upptändt blef,
 Att kärleken förklara,
 Han in i lagårn klef.

Först tar han några klunker,
 Af Smittens renade;
 Och se'n i väg han lunkar,
 Han nästan skenade.
 Han in i lagårn träder,
 Men Sara han ej fann;
 Dock han sig likväl gläder,
 Hon kommer nog minsann.

Bäst han der går och stakar,
 Med hjertat mjukt som vax,

Så plötsligen det brakar,
 Han sitter i en sax.
 En sådan en som räfvar,
 Man brukar fånga i,
 Och huru han än sträfvar,
 Han tyckas ej bli fri.

Den saxen bonden ämnar,
 Att fånga tjufvar med.
 Och dem som icke lemnar,
 Hans goda hö i fred.
 Men Käll, nu hela natten,
 Der satt, och gret och svor,
 Och kärleken för katten,
 I våld med samma for.

DEN STORA ÅLEN.

Stormen raser uti natten,
 Regnet nästan forsar ned;
 Bildar strömmar utaf vatten,
 Ja små sjöar, till ock med.
 Men fast storm, och rusligt väder,
 Mjöltnar Lars ur stugan träder.

Först han står en stund på trappan,
 Härskar sig och hostar tort;
 Drager så omkring sig kappan,
 Skyndar se'n i mörkret bort.
 Fort till kistan vill han hinna,
 Der han brukar ålar finna.

Kommen dit, han varsamt sätter,
 Luckan framför rännen ner;

Han har fiskat flera nätter,
Derför vet han godt besked.
Så i kistan han inklifver,
Samma väg som vattnet drifver.

Kommen in, han fram sig träfvar,
Ej han löper någon risk;
Hjertat utaf glädje bäfvar,
Ty han känner lukt af fisk.
Ålar långa som den snåle,
Ligga och mot honom små-le.

Men rätt bra gick ej affären,
Ty uti ett enda ryck;
Dammens lucka kom på tvären,
Vriden utaf vattnets tryck.
Vattnet fyller till ingången,
Och Lars Mjölhare är fången.

Nu omkring i kistan simmar,
Mjölharen med hiskligt vrål;
Och på några långa timmar,
Miste han all smak för ål.
Kyligt kändes det i magen,
Att så grundligt blifva tvagen.

Lars visst skalf i alla leder,
När i arla morgonstund.
Egaren kom till kistan neder,
Fann en ål på 10 pund.
Egaren kan sin lycka prisa,
Fast han ålen ej kan spisa.

Men han var ej nöjd med fångsten,
Ty han skar en duktig käpp;

Mjölaren då skrek i ångsten,
 Käre, käre vän mig släpp!
 Aldrig skall jag mer i natten,
 Blöta mig i detta vatten.

NÄR HANS MATTSON SPELTE
 FIOL.

Fmkring trettio år Hans Mattson han var,
 Och ungtill tillika just såsom hans far;
 Ty gifta sig tänkte han aldrig ens på,
 Fast "grebbor" det fans i hvar eveliga vrå.

De mente de Hans skulle fånga till slut,
 Ty han var rätt vacker, såg ståtlig ut;
 Han hade mustacher som hvitaste tin,
 Och fullt upp med pengar i gamle fars skrin.

Ej heller han var såsom mången är, snål,
 Fem gånger om dagen han åt sina mål;
 Samt tog några klunkar och sköljde dem ned,
 Se'n sjöng han en visa, ty så var hans sed.

Han förstod sig dock ej, uppå musik och sång,
 Väl hade han blåst i en lergök en gång;
 Men annars han hade i hela sitt lif,
 Ej ens dragit vefven på ett possetiv.

Men en dag det hände han fick sig en "klar"
 Han blef lite lifvad, på "snurren" han var;
 Han gick till en auktion i "Käringebod"
 Der råkar han köpa en gammal fiol.

En krona jag tror för fiolen han gaf,
 Men som den var sprucken, så var det nog af;

Men alla de skreko: Hans gif oss en ton!
 Det är icke hvar dag som man är på auktion.

Ja, men! sade Hans, han klef upp på en stol,
 Och så drog han ett drag, på sin spruckne fiol;
 Men då blef der genast på auktionen slut,
 Allt folket sprang dädan, med hiskeligt tjut.

Han spelte så hästar, oxar, och kor,
 De sprang så att eldgnistor, efter dem for;
 Och hundar, och kattor, till flykten och tog,
 Samt råttor, och möss, bums af musiken dog.

Och gamla mor Lena, som fyra fem år,
 Ej bädden har lemnat, och knappast förmår;
 Att resa sitt hufvud, af skrämnel fick slag,
 Hon trodde förvisst att det var domedag.

Men slut blef det dock uppå spelet en gång,
 Ty fiolens strängar de brast med en klang;
 Då omkull-stötter Hans och äfven en stol,
 I fallet han krossar sin gamle fiol.

Ja så blef der slut på Hans Mattsons musik,
 Och ännu så talar båd fattig och rik;
 Båd unga och gamla i Käringsbod,
 Om huru Hans Mattson han spelte fiol.

Och att de fann musiken ljuftig och skön,
 Dertill kan man sluta af följande bön:
 För Hans Mattsons fiol och sådana ljud,
 Bevara oss mildaste Herre och Gud.

BONDEN OCH GRISEN.

Det var en bonde som hade en gris,
 En af den stora och feta sorten;
 Han hade till och med tagit pris,
 På landtbruksmötet i orten.
 Men grisen sjuknar, och bonden rände,
 Och näsan han uti vädret vände,
 Och tjöt.

Hvad var det att göra i denna nöd,
 Ej någon ljusning deri sågs skymta;
 Ty grisen gaf man båd gröt och bröd,
 Men ändå låg han och grymta.
 Tungt är att mista, en vän en broder,
 Från ögat störta der tårefloder,
 Så stridt.

Men hjälpen kommer i största nöd,
 Till bonden kom der en gammal gumma;
 Hon såg att grisen var nära död,
 Och genast började hon att brumma.
 Vill du att grisen vid lif skall blifva,
 Så arsenik bör du honom gifva,
 En bit.

In bonden hastar med lätta fjät,
 Bort till en byrå, uti en låda,
 Der har han giftet, han nyttjar det,
 Som botemedel mot klåda.
 Han finner biten och genast springer,
 Utöfver gården som om han vingar,
 Had fått.

Men för att pröfva hvad grisen tål,
 Så tar han sjelfvan en bit och smakar;

När han den sväljdt, gaf han till ett vrål,
 Och kroppen såsom af frossa skakar;
 Och ögonen, in och ut han vrängde,
 Och armarne, ner åt sidan hängde,
 Så slappt.

Till stugan kunde han likväl gå,
 Man lade honom rätt bredvid spiselu;
 Och motgift sökte man till att få,
 Man glömde totalt den andre grisen.
 Med rätta sade också mor Bolla,
 Må grisen dö, blott jag får behålla,
 Min Per.

Det fick hon också, ty hennes bön,
 Blef hörd, och Per han blef sund och frisker;
 Och grisen kom sig, blef fet och skön,
 Och ingendera mer lifvet risker.
 Nu lefva de uti frid och gamman,
 Ha goda dagar och bo tillsammans,
 I frid.

MILTON AVENUE.

Från Svea ståtliga Hotell,
 Till lilla hell;
 Der sträcker sig ett väldigt street,
 Som namn man gett,
 Af Milton avenue.

Och Milton var som hvar man vet,
 En stor poet;
 Och hans bortkomna paradys,
 Fins troligtvis,
 På Milton avenue.

Och der fins stora, höga hus,
Med rum så ljus;
De hållas utaf Guds försyn,
Högt upp mot skyn,
På Milton avenue.

På högan loft, bor skräddaren;
I källaren,
Der bor Chineser, Millitär,
Och Phillisteer,
På Milton avenue.

Men uti första våningen,
Bor skåningen;
Då högre upp på "second floor,"
Blott svenskar bor,
På Milton avenue.

Här är den bästa plats i sta'n,
Ty ta mig fan;
Hvarhelst man kommer hvarth man går,
Man supa får,
På Milton avenue.

Och beer man dricker, ej af glas,
Nej ämbar tas;
Man dricker bränvin af butelj,
Vid hvarje helg,
På Milton avenue.

Der ha de bränvin som är godt,
Försök det blott;
Det käns i halsen, som en harf,
Gått flera hvarf,
Oh! Milton avenue.

Och uppå, Räfvarumps saloon,
 Man får ostron;
 Och hackepölsa, fillebunk,
 Till hvarje klunk,
 På Milton avenue.

Man borde flytta "Board of Trade,"
 "Court" huset med;
 Ja äfven Auditorium,
 Och ge dem rum,
 På Milton avenue.

"Chicago Opera House,"
 Bör hit förstås;
 Ja äfvenså Columbia,
 Skulle passa bra,
 På Milton avenue.

Att få en plats för "the World fair,"
 Man haft besvär,
 Men Jackson park och "the Lake front,"
 Ä endast strunt,
 Mot Milton avenue.

Men svensken tar ej ut sin rätt,
 På något sätt;
 Theoderson, man bort ha sändt,
 Som president,
 Från Milton avenue.

Samfärdslen, är af bästa slag,
 Ty hvarje dag,
 Spårvagnen ifrån Larrabee,
 Han går förbi,
 På Milton avenue.

Man der på båda sidor har,
God trottoar;
Man går och gungar, upp och ned,
Som om man red,
På Milton avenue.

Lätt kommer man i frestelse,
När man får se:
Som Bellman säger; hvita ben,
Vid lampors sken,
På Milton avenue.

Man finner endast svenska mör,
Med hy som smör;
De trippa der så fint och nätt,
Med någon sprätt,
På Milton avenue.

Ty sprättar fins i tusental,
Med ben så smal;
Med flickorna de gå allt jemt,
Och drifva skämt,
På Milton avenue.

Jag känner en, ifrån Åmål,
Så grön som kål;
Men säger någon, du "grin han," (green horn,)
Lös blir då fan,
På Milton avenue.

Men när jag sjelf, till nästa år,
På "kurtis" går,
Så vet jag var en flicka bor,
Just lagom stor,
På Milton avenue.

Vi träffades på en "pic-nic,"
 Om kvällen fick —
 Jag följde med den sköna hem,
 Till — hm. — hm. — fem,
 På Milton avenue.

Och Ida Palmsten, hon då het,
 Jag det vet.
 Hon bytte namn, nu heter hon,
 Miss Palmerston,
 På Milton avenue.

Ett Engelskt namn, i värsta fall,
 Jag taga skall;
 Om jag mig kallte Bolingbrooke,
 Var jag nog klok,
 På Milton avenue.

BRIDGET MALONE.

Jag hade en Irländsk flicka en gång,
 Till fästmö, Bridget Malone;
 Hon var visst icke smal, men temligt lång,
 Och frisk som en vattenmelon.

Ner uti ett "basement" på Ohio street,
 Vi knöto vårt kärleksförbund;
 En lördagskväll var det om jag minnes rätt,
 Den natten jag ej sof en blund.

Hon satt på en tunna, då jag kom dit ner,
 Och läste "Chicago Tribune;"
 Hon hviskar i örat, var tysst och sitt ner,
 Ty annars så väcker du frun.

Men som hon var ensam, jag genast beslöt,
Att göra på processen slut;
Jag hostade litet, och sedan mig snöt,
Och brådsnkande sjungde jag ut.

Förtjusande Bridget, o, gif mig din hand,
Och följ mig på lefnadens stig;
En ångspruta kan icke släcka den brand,
Som rasar i bröstet på mig.

O Gud! hon då skrek, om du blott kan få ro,
Så tag mig, du har ju mig här;
Jag följer dig ända till Kalamazoo,
Ja, om så till Pek-in det bär.

Då arnen omkring hennes midja jag tar,
Och läpparne möttes i hast;
Det låt som en ko när hon fötterna drar,
Ur kärret hvar hon suttit fast.

Se'n satte vi oss på en mjölsäck i vrån,
Att prata som älskande plär;
Och jag var så lycklig som gubben i mån,
När klarast och fullast han är.

Fort tiden förflöt, under smekning och snack,
Urvisarn mot tofslaget smög;
Då "hast thou mir gesehen" mjölsäcken sprack,
Och mjölet kring öronen flög.

Jag reste mig upp, men då hörde jag frun,
Kommer hon, så blir det en vals;
Ty Bridget hon skrek, och liksom en basun,
Det ljud när hon lade till hals.

Jag skulle nu ut, men kan ej finna dör'n,
Ty lampan den hade vi släckt;

Men i ändalykten jag fick mig en törn,
Af någon som vi hade väckt.

Och hur jag kom ut, kan jag icke förstå,
Ty det gick både lustigt och fort;
Och Bridget hon lemnade dagen derpå,
Hvar hon gick, det har jag ej spordt.

VID EN RESA TILL FORT
SHERIDAN.

Det är nästan omöjligt för mig att förklara,
Hur glad som jag blef, att på landet få fara;
På corner of Market, jag spiste ostron,
Tog tre fyra supar på Hallmans saloon.

Jag tog afsked af Hallman och skrapar med foten,
Se'n lunkar jag neder till Wells street depoten;
De pullar i väg, vi var snart öfver bron,
Samt vinkade afsked till hvarje saloon.

Hur härligt ändå att på landet få fara,
Se kålhufvu'n växa så friska och rara;
Se kalfvarne dansa omkring vattenhon,
Lik pojkarne, dansa på Hallmans saloon.

Förtjust som jag var, hela världen jag glömde,
I sätet jag satt, och om himmelen drömde;
Tills tåget det stannar vid Highwoods station,
Då gick jag att se, om der fans nå'n saloon.

Ty i fickan jag hade tre, fyra slantar,
Och torr blir jag aldrig, när der fins kontanter;
Men sviken jag blef uti hoppet och tron,
Ty der fans ej ringaste skymt af saloon.

Det hjälpte ej speja, det hjälpte ej spara,
Förhållandet kunde jag genast då ana;
Det här lär väl blifva en torr condition,
Då man uti staden ej håller saloon.

Jag vet i all verlden, ej hur det sig hände,
Att "bossen," så bums mig till helvetet sände;
Ty rim är det icke, det är ej reson,
Att ej kunna gå uppå någon saloon.

Jag gick ner till "Fortet" samt börjar arbeta,
Men det var bra torrt, och svårt skall ni veta;
Jag väsnas och svor, som den värsta dragon,
Som någonsin varit uppå en saloon.

Det endaste sätt för att läska min strupe,
Var, att i sjön Michigan, ligga framstupe;
Och surpla in vatten liksom ett Lejon,
I andanom tänka på någon saloon.

Till sjöman det tror jag platt icke jag duger,
Ty det är förskräckligt, hvad sjön ändå suger;
Kaptenen får lära sig navigation,,
Kapten, kan jag blifva på hvarje saloon.

Ej heller jag trifs, uti dessa här stugor,
Ty mat har de icke, blott ungar och flugor;
Samt vägglöss i massa, en hel million,
Kors, huru jag längtar till någon saloon.

Jag tror jag skall tvärt, denna sten "business" sluta,
Samt ge mig i väg och resa till Utah;
Ty jag vet helt säkert, hvarenda mormon,
Han tar sina hustrur, och går till saloon.

Till Kansas, dit vill jag för all del ej fara,
Ty ständigt der ute man törstig får vara;

Och ofta der kommer en satans cyclone,
Blott för att de icke ha någon saloon.

Chicago, Chicago, det heter dock duga,
Der saften man kan utaf drufvorna suga,
Och nymfer det finnes en hel legion,
En tio tolf stycken på hvarje saloon.

Och utaf salooner jag der hunnit fresta,
Så tror jag att Hallmans, det är dock den bästa;
Ty upp ifrån Lake View till Clark streets bron,
Man finner ej maken, till Hallmans saloon.

Ty der kan man få utaf hundrade sorter,
Från klaraste bränvin, till tjockaste porter;
Och alltid man finner en hel bataljon,
Af förstiga svenskar, på Hallmans saloon.

På denna saloon ingen rangskillnad gäller,
Ty alla är mästare, inga gesäller;
Rätt ofta en bonde, och någon baron,
Jag sett dricka brorskål på Hallmans saloon.

Ja, Ryssar och Tyskar, till och med Araber,
Der får sig en tår, om de bara ha schaber;
Ty der görs ej skildnad på någon nation,
Nej! alla ä' lika på Hallmans saloon.

Rätt många jag vet hvilka föredra maten,
Gå till någon Restaurant gräfv i faten;
Låt dem gå till Tallbergs, och spisa kalkon,
Jag går och tar supen, på Hallmans saloon.

Min diet den är noggrann, men likväl den bästa,
Och alla Doktorer, i löndom den fresta;
Min kind den är blomstrande, lik en pion,
Lik kyparens näsa, på Hallmans saloon.

Hvar morgon vid sex-tiden bädden jag lemnar,
 Då strupen är torr, så att nästan han remnar;
 Men jag går strax ut för att taga motion,
 Och ta' lilla supen, på Hallmans saloon.

När jag tagit en, står en annan uppslagen,
 Så undan, för undan, det går hela dagen;
 Men fram emot midnatt, till Nesse och Jon,
 Jag säger, god natt, och lemnar saloon.

Hemkommen jag faller i Morfei armar,
 Sen vaknar jag icke hur högljuddt man larmar;
 Nej! om de så sköto, med Sandals kanon,
 Och Lundströms komet slogo ner på saloon.

Så snart jag är somnad, strax drömguden kommer,
 Och strör kring mitt läger, de fagrade blommor;
 Jag drömde i natt, att der kom en demon,
 Och tog bränvins tunnan på Hallmans saloon.

Då blef jag besatt, tog den gynnarn i kragen,
 Och gaf honom tre fyra knuffar i magen;
 Det hjälpte alls icke han spjerdande med klon,
 Ty han blef utkastad, ifrån "the saloon."

En nykterhetsvän, har ej roliga dagar,
 Han går som en skugga, så skinntorr och mager;
 Och kinden blir gulblek, liksom en citron,
 Orsaken, han går ej på någon saloon.

Gudfruktig det borde ju en och hvar vara,
 Ty det är för torrt, att till St. Louis, fara;
 Derfor skall jag slå mig uppå religion,
 Men ändå, ta' supen på någon saloon.

Om jag blefvo biskop, så skulle jag yrka,
 Att längst fram i choret på hvar och en kyrka;

Församlingen byggde en liten balcony,
Men stor nog ändå, för att blifva saloon.

Ty folket då kom ifrån nära och fjerran,
Och rika och fattiga, fruktade Herran;
De som varit svaga, blef starka i tron,
Så länge i kyrkan man hade saloon.

Och dit gingo pojken, och dit gingo flickan,
Och togo nattvarden, två gånger i veckan;
De tyckte det voro ett himmelskt Zion,
Så länge i kyrkan man hade saloon.

Den främste i nitälskan, blefvo dock presten,
Ty när han sig fick några knappar i västen,
Han lofsjöngo Herran med högtidlig ton,
Och prisade Gud för en sådan saloon.

En dum politik, mig alls icke besvärar,
Hvad angår det mig hvilken fan som regerar;
Om "free trade" man har eller om protection,
Blott jag kan få supen på någon saloon.

De flesta de frukta, McKinley billen,
Skall upphöja prisét på snuset och sillen;
De smugla nog in den, om så i balloon,
Lugnt kan ni ta' supen på någon saloon.

Af upptäckter och konster, man gör mycket väsen,
Sjelf är jag ej synnerligt mycket beläsen;
Men likväl jag tror att all civillisation,
Den går till sin höjdpunkt, på hvarje saloon.

En Darwin, han säger att männen härstamma,
Från apornas slägte, och jag tror det samma;
Men kvinnan nog kom ifrån en scorpion,
Hon apar ej efter, och går på saloon.

Och Master Edison han jemt praktiserar,
 Till slut sjelfva månen, han electriciterar;
 Men hvad är väl Edison, och hans telefon,
 Mot glasens klang uppå någon saloon.

Och Nördenskiölds faror uppå Vegafärden,
 Det var ej till ringaste nytta för världen;
 Hvar man han kan gå, till den arktiska zon,
 Men jag trifves bättre på någon saloon.

Om Stanley, nu mer alla menniskor skrika,
 Och om hans bedrifter i Central Afrika;
 Jag går ej så långt, för att få se en coon,
 På State street fins "plenty" i hvarje saloon.

Nu proffessor Kock, med sin lymfa och piller,
 Kan göra ett slut på de värsta bacciller;
 Ett medel jag vet mot lunginflammation,
 Det är att ta' supen, på någon saloon.

Ty då börjar blodet i ådrorna rusa,
 Och tankarne blifva så klara och ljusa;
 Man blifver, kort sagt, som en annan person,
 Gå blott och tag supen, på någon saloon.

Ja alla, ja alla, de drufvan lofsjunga,
 Och sjelfaste Syrack, ej håller sin tunga,
 Och skalderna också, från Anakreon,
 Till Bellman, och Wadman, ha gått på saloon.

Jag skyr ej att säga, rent ut hvad jag tänker,
 Det finnes ett folkslag, som kallas för Yankeer;
 De skryta beständigt med sin constitution,
 De dricka i smyg, de gå ej på saloon.

Så är det med pojkar, när de blifva kära,
 Då gå de och sucka, blott yatten förtära;

Nej! kärleken, den är en torr region,
Den liknar ej lifvet uppå en saloon.

Af egen erfarenhet vet jag ju detta,
Och om ni vill höra, så skall jag berätta:
Jag haft blott en flicka, så länge som hon,
Men, om hon voro min, jag ej gick på saloon.

